

[Anna-Marie Hansen]

brug for. Det kan være alt lige fra en håndsrækning. Men hvis princippet skal gennemføres, så skulle tilbudet jo også være total pleje og omsorg i eget hjem, hvis det var det, den ældre ønskede.

Det er godt, at døgnplejen og hjemmehjælpen bliver udviklet, men vi må være opmærksomme på de nedskæringer, der sker. Det er ikke nok, at vi dækker de fysiske, almene behov hos ældre. Selv om man kommer højt op i årene, så har man jo stadig væk brug for samvær med andre. Man har brug for at komme ud og få frisk luft. Man har brug for ikke at blive påtvunget en isolation i eget hjem. Frossen mad til opvarmning kan være godt, hvis man er en rask ældre og foretrækker den slags mad, men det er en meget dårlig løsning, når appetitten og ensomheden har sat ind.

Derfor mener jeg, at princippet »ældre længst muligt i eget hjem« kan være – det ser vi i nogle tilfælde – den mest brutale løsning, der nogen sinde er budt gamle mennesker, når de tvinges til ufrivillig isolation og ikke får den hjælp, de faktisk har brug for. Mange gange er det på grund af kommunernes anstrengte økonomi, som ikke giver mulighed for den optimale hjælp efter den enkeltes behov.

Nu hvor der etableres nogle gode boligmuligheder for ældre, nye plejecentre, renovering af plejehjem, så må vi ikke glemme, at der er gamle mennesker, der bor under nogle ganske uacceptable vilkår. Det kan være gamle mennesker, der bor på utidssvarende plejehjem. Beboerne her er blevet dårligere, og når man så siger, at de skal have den nødvendige hjælp, så er spørgsmålet: Hvad er den nødvendige hjælp?

Der er nogle gamle mennesker i dag, der lever i små stuer, som ikke engang unge mennesker ville bo i, små stuer med håndvask og sovekammerskab, hvor der er lange gange og toilet på gangene og fællesbad, hvor man kan komme i bad på stribe. Der lever åndsfriske blandt senile, forvirrede gamle. Der lever åndsfriske gamle i evig angst for at blive senile. De ser sig omgivet af en adfærd, som de frygter skal ramme dem. De mangler jævnbyrdige at samtale med. Det er ikke menneskeværdige vilkår.

Senile, der bor på plejehjem, hvor personalenormeringen og uddannelserne er utilstrækkelige til at imødekomme disse menneskers helt specielle behov for tryghed og kontakt og stimulation, er også hverdag mange steder.

Det er uacceptabelt, når senile kontaktfattige kun får de mest basale behov som mad og personlig hygiejne dækket. Disse gamle svigtes, når personalenormeringerne ikke tilpasses deres behov. Disse gamle svigtes, når de lever i en verden med mangel på kontakt, og trækker sig bort fra den virkelighed, som er så pinefuld, og som de i forvejen har svært ved at fastholde.

Jeg har selv oplevet, hvordan nogle gamle sidder passivt hen på grund af mangel på stimulation. Jeg har set råbende, grædende, angste, appellerende gamle, appellerende om tryghed og kontakt. Jeg har set åndsfriske gamle på plejehjem trække sig i ufrivillig isolation for at få lidt fred.

Der foregår ting i dagens Danmark på ældreområdet, som vi simpelt hen ikke kan være bekendt. Og på trods af det ser vi, hvordan personalet, de offentligt ansatte, løber så stærkt som aldrig før med hetzen, truslen om nedskæringer, fyringer i kommunerne hængende over hovedet. Det kræver meget at løse de store opgaver, der er på ældreområdet, mens der samtidig pålægges nye opgaver.

Og hvor lyder det hult, når Fremskridtspartiet står frem med alle deres tomme løfter om at gøre noget for ældre, når de samtidig vil skære ned på offentligt ansatte i hundredtusindvis! Det kan ikke undgå at ramme de ældre.

Jeg vil godt slutte af med et digt for at synliggøre de gamle. Jeg har selv skrevet det:

»De glemte gamle
de mentalt svækkede gamle
de glemte gamle
de søger efter trygheden
de søger efter kærligheden
de kalder på mor og far
de græder og vil hjem
de er levende gamle mennesker
de er som levende døde
de lever i fortiden
de har glemt nutiden
de er gamle og mentalt svækkede
de er oversete og de er glemte
de gamle, der betaler prisen
de er de glemte i sparetider.«

Grete Schødt (S):

Socialministeren indledte debatten her i dag med at sige, at vi ikke står over for et akut problem med stærk vækst i antallet af pensionister i 1990'erne, altså dem over 80 år.